

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/43120> holds various files of this Leiden University dissertation

Author: Suchard, Benjamin

Title: The development of the Biblical Hebrew vowels

Issue Date: 2016-09-21

STELLINGEN

behorende bij het proefschrift

The development of the Biblical Hebrew vowels

te verdedigen op woensdag 21 september 2016

klokke 16:15 uur

aan de Universiteit Leiden

door

Benjamin Derek Suchard

1. De synchrone fonemische inventaris van het Tiberiënzisch Bijbels Hebreeuws bevat zes lange en drie korte klinkers, namelijk /ī ē ̄ ̄ ̄ ̄ ū/ (lang) en /e a o/ (kort). In open lettergrepen verschijnen de korte klinkers als de zogeheten *ḥāṭep̄*-klinkers; in gesloten, onbeklemtoonde lettergrepen respectievelijk als [i] en [ɛ], [a], en [u] en [ɔ]; en in beklemtoonde lettergrepen respectievelijk als [e:], [a:], en [o:].
2. De Kanaänitische klankverschuiving van *ā naar *ō werd niet door de positie van de klemtoon geconditioneerd, hetgeen een klemtoonsysteem zou veronderstellen dat gevoelig was voor lettergreepstructuur, zoals dat van het Klassiek-Arabisch. Veeleer lag de klemtoon in het Proto-Kanaänitisch al op de een-na-laatste lettergreep van elk prosodisch woord.
3. De zogeheten klemtoonverlenging trad regelmatig op in beklemtoonde, open lettergrepen als daar een lettergreep met een korte klinker op volgde en is dus geen voorbeeld van een niet-fonetisch geconditioneerde klankverandering.

Tegen (o.a.): J. Blau (1983). Eine Theorie der Haupttondehnung im Althebräischen. *Zeitschrift der Deutschen Morgenländischen Gesellschaft*, 133, 24–29.

4. De onregelmatige reflexen van klinkers in Auslaut in de pronomina en werkwoordelijke uitgangen zijn het resultaat van analogie en contaminatie. Het reconstrueren van zogeheten ancepsklinkers om deze vormen te verklaren is overbodig en methodologisch onzuiver.

Tegen (o.a.): J. Blau (1982). Remarks on the development of some pronominal suffixes in Hebrew. *Hebrew Annual Review*, 6, 61–67.

5. De uitspraak van het Samaritaans Hebreeuws is voor een groot deel secundair gebaseerd op de consonantale spelling van de Samaritaanse Pentateuch en derhalve maar zeer beperkt bruikbaar voor comparatistische doeleinden.
6. Het Bijbels Hebreeuws vermijdt het gebruik van een statief perfectum om een tegenwoordige tijd uit te drukken wanneer het achtergrondinformatie betreft.
Tegen: E. Jenni (1977). ZĀQĒN: Bemerkungen zum Unterschied von Nominalsatz und Verbalsatz. In H. Donner, R. Hanhart, & R. Smend (red.) *Beiträge zur Alttestamentlichen Theologie. Festschrift für Walther Zimmerli zum 70. Geburtstag*, (pp. 185–195). Göttingen: Vandenhoeck und Ruprecht.
7. Het Ethiosemitische werkwoord *hallo* '(aanwezig) zijn' is oorspronkelijk geen werkwoord, maar een presentatief partikel.
8. De aanwezigheid van *s³ in de Modern-Zuid-Arabische pronomina van de derde persoon vrouwelijk is het gevolg van fonologische heranalyse van de *s¹ van de etymologische vormen onder invloed van de voorafgaande *t van het vrouwelijke suffix (bij naamwoorden), dan wel de vrouwelijke uitgang van de derde persoon enkelvoud (bij het perfectum).
B. D. Suchard (nog te verschijnen). The origin of *s³ in the Hadramitic and Modern South Arabian third person feminine personal pronouns. *Journal of Semitic Studies*.
9. De achternaam van de gerenommeerde Dode-Zeerollendeskundige Elisha Qimron correspondeert regelmatig met het Arabische *Qumrān*.
10. Een academisch productieve dag begint met een HEMA-ontbijt.